

MOTÝL

Kúzlo osudu

KATARÍNA PÁLENIKOVÁ

Nizlo osudu

Copyright © Katarína Páleniková 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © Syda Productions/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-089-6

KATARÍNA PÁLENIKOVÁ

Dievča osudu

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

Mesto bolo už pár hodín prikryté pláštom noci. Viezla som sa v poloprázdnej električke a cez zarosené okno sa snažila rozoznať činžiačky, ktoré som už dokonale poznala. Mala som vystúpiť už pred piatimi zastávkami, ale nechala som sa unášať ďalej. V poslednom čase som to robievala častejšie ako zvyčajne. Dúfala som v nemožné, rovnako ako každý človek.

Z myšlienkových pochodov ma vytiahlo zúrivé zvonenie mobilu. Keď som sa k nemu v kabelke konečne dopátrala, pri pohľade na displej mi v prvej chvíli napadlo, že to nezdvihnem. Bol to však jeden z tých hovorov, o ktorých viete, že ich nakoniec aj tak zdvihnete. Či na prvý alebo desiatykrát. Pri mojej spolubývajúcej Erike niekedy nepomáhajú ani esemesky: *Som na prednáške.*

„Áno?“

„Čau, zlato, kde si?“

Erika je bývalá spolužiačka zo základnej školy. Patrila medzi dievčatá, s ktorými som sa nikdy nemala veľmi v láske, ale ako sme rástli a postupne sa spoznávali, stali sa z nás celkom dobré kamarátky. V určitých smeroch si veľmi rozumieme. V Bratislave bývame spolu už druhý rok.

„V električke.“

„A kedy prídeš domov?“

„Keď otočím smer. Prečo?“

„Zabudla si? Slúbila si mi, že pôjdeš so mnou na tú párty.“

„Ach,“ povzdychla som si. Pri toľkých povinnostiach v škole a práci mi to úplne vyfučalo z hlavy. A nikto mi

nepošle na účet peniaze navyše. „Nepôjdem, Erika, naposledy som si nevedela spomenúť na meno. A ani sa mi nechce.“ Neprižnala som farbu a vyhovorila sa na alkohol.

„Nebud' taká suchá a pod'.“

„Nie, naozaj, prepáč.“ Električka zastavila na ďalšej zastávke, ale ja som zostala sedieť.

„Bože, veď taxík ti cvaknem, vstupné je dnes zadarmo a ostatné necháme na chlapov,“ zachichúňala sa.

„Nie,“ odvetila som s úsmevom.

„Ty suchár! Okamžite to otoč, mamu môžeš ísť hľadať aj inokedy, čakám ťa, cmuk.“

Ani som nestihla zaprotestovať alebo zareagovať na jej poznámku o mame a už zložila. Na nasledujúcej zastávke som vystúpila a počkala na električku z opačného smeru.

Mamu si vôbec nepamätám. Mala som tri, keď nás opustila. Ako malej mi ocino povedal, že odišla na dovolenku a ja som ju stále poslušne čakala. Vždy, keď sa otvorili vchodové dvere, utekala som sa uistiť, či to nie je náhodou ona. Až keď som vyrástla a zmúdrela, uvedomila som si, že na dovolenke človek nemôže byť toľké roky a spýtala sa ocina, čo sa skutočne stalo. Vraj raz odišla do práce a už sa viac nevrátila. Poznala som jej meno, ale nikdy som sa ju neodhodlala vypátrať. Vedela som, že bývala v Dúbravke, a preto som sa tam často prechádzala a predstavovala si, že žena, ktorá okolo mňa prešla, bola možno ona.

Keď som otvorila vchodové dvere, Erika sa na mňa vrhla ako hurikán. Mala oblečený župan a vlasy zmotané v uteráku.

„Aleluja, kočka, máme čo robiť.“

„Erika, myslela som to vážne, nechcem ísť nikam.“ Zhodila som zo seba tašku, kabát a čížmy.

„Prestaň, už som volala Rafe a Alici, veľmi sa na teba tešia.“

S hlasným povzdychom som prešla okolo nej do obývačky. Jej kamarátky boli jedna lepšia ako druhá. Obe boli hlúpe husi, ktoré sa snažili zbalíť čo najbohatších mužov a vytiahnuť z nich čo najviac peňazí. Ak by som si mala vybrať medzi skúškou z matematiky a časom stráveným s nimi, bez váhania by som si vybrala skúšku, aj štyri.

„A to ma má presvedčiť?“

„Vidím, ako veľmi chceš ísť,“ štuchla do mňa gélovým nechtom, „prestaň hrať formu, je piatok, máš za sebou hroznú prednášku, potrebuješ sa odreagovať.“

Hodila som sa na posteľ a hlavu zaborila do obrovského vankúša. Počula som, ako Erika otvorila skriňu.

„Pre prípad, že by si mala ďalšiu výhovorku, že nemáš čo na seba,“ povedala a niečo po mne hodila.

„Erika,“ zdvihla som hlavu a chcela ju pokarhať, že na mňa míňala peniaze, keď som si uvedomila, že sú to tie čierne úzke šaty, ktoré sa mi na nej naposledy tak páčili.

„Oproti tebe v nich budem vyzeráť ako mech plný zemiakov.“

So smiechom začala krútiť hlavou. „Prestaň už, lebo na teba skočím, a ak to nepôjde po dobrom, bude to musieť ísť po zlom.“

„Ach, Erika.“

„Áno?“ spýtala sa a prisadla si ku mne na posteľ. „Chceš povedať, že som úžasná, krásna a...“

„...veľmi skromná,“ dokončila som za ňu so smiechom. „Ďakujem.“ Končekmi prstov som pohladila lem šiat.

„Nechaj ma dokončiť,“ skonštatovala a na tvári sa jej objavil víťazoslávny pohľad. „A pôjdeš so mnou na párty.“

„Veď už od začiatku to bol pre mňa prehratý boj.“

„Dnes si sa však držala.“

Zasmiala som sa.

„Okej,“ vyskočila na nohy, „musíme sa pripraviť. Vlasy máš úžasné, iba si ich trochu prečeš. Stretneme sa tu o pár minút, idem sa vyfénovať.“

Na viečka som si naniesla jemné tiene a oči zvýraznila tenkou linkou. Tmavé vlasy som si na Erikinu žiadost' iba prečesala a nechala ich objať mi odhalené ramená. Zo svojej časti skrine som si vytiahla sivý sveter a čiernu listovú kabelku.

„Ach, ten sveter si neber, veď budeš mať kabát a v klube ho nebudeš potrebovať,“ pokarhala ma Erika okamžite, keď zbadala, že si ho obliekam.

Modré oči si zvýraznila tmavými tieňmi a hustú blond hrivu natočila kulmou. Bez ostychu predou mnou zhodila župan a zo zásuvky vytiahla čipkovanú bielizeň. Odvrátila som od nej pohľad.

„Dúfam, že Rafaela a Alica sú už pripravené, pretože, ako ich poznám, im to trvá hodiny.“

„Ktoré?“ spýtala sa, ignorujúc moju poznámku. Vrátila som k nej pohľad. K dokonale tvarovanému telu si priložila dvoje minišiat.

„Tie sivé.“

„Naozaj? Keď ja by som radšej tieto,“ švihla hlavou k tmavomodrým šatám s hlbokým výstrihom.

„Tak si vezmi tie, ktoré sa ti páčia,“ zareagovala som mierne podráždene.

„Vidím, že sa nevieš dočkať,“ zasmiala sa a cez hlavu si prevliekla modré. „Ako vyzerám?“

Erika zatelefonovala obľúbenému taxikárovi. Po desiatich minútach už stál pred našim panelákom. V tenkých silonkách a lodičkách som mrzla a drkotala zubami. Vo chvíli, keď som si sadla do vyhriateho taxíka, ma naplnil pocit nekonečnej spokojnosti. Teplo sa mi postupne vracalo naspäť

do premrzutej pokožky. Ak by sme tam stáli dlhšie, stala by sa zo mňa kocka ľadu.

„Ešte skočíme po Rafu s Alicou, okej?“

„A dnes idete kam? Ako vždy?“

„Hej, takže v noci rátaj so štyrmi spoločensky unavenými babami,“ zachichotala sa.

„Alebo iba s jednou,“ zamumlala som si popod nos, na čom sa zasa zasmial Libor.

„Ako sa máš, Nika?“ pozrel sa na mňa v spätnom zrkadle.

„Fajn, čo ty, ako ide kšeft?“

„Nič moc, veď som ti už minule spomínal. Škola ide v pohode?“ pozrel sa už aj na Eriku.

Iba pokrčila plecami. Prechádzala zo skúšky na skúšku a dala by som ruku do ohňa, že aj to iba preto, lebo vie využívať svoje ženské zbrane.

Keď nastúpili Rafaela a Alica, musela som sa natlačiť k dverám, aby si Rafaelka mala kam položiť svoju drahú značkovú kabelku. Keď sme konečne zastavili pred klubom a ja som vystúpila, bola som šťastná ako blcha i napriek tomu, že som znova mrzla.

„Tak neskôr!“ počula som Libora ešte predtým, ako Erika zabuchla dvere.

Všetky štyri sme ladným krokom vykročili ku vchodu, pred ktorým stál Erikin bývalý priateľ zo strednej. Iba vďaka nemu sme mali možnosť zúčastňovať sa na takýchto párty. Vždy nás pripísal do zoznamu hostí a my sme mali vstup zadarmo. Myslím si, že k Erike ešte prechováva nejaké city, pretože týmto riskuje, že príde o prácu.

„Ahoj!“ pozdravili sme ho s úsmevom. Poznala som ho iba z Erikinho rozprávania. Rozišli sa, pretože jej nedával dostatok priestoru a peňazí. Po rozchode sa z nich stali dobrí priatelia a Erika to bez hanby využívala.

„Čaute, baby, aké ste pekné.“ Všetky si nás prezrel od hlavy až po päty. Pohľadom najviac vyzliekal Eriku.

„Môžeme ísť dnu?“ spýtala sa Rafaela nedočkavo.

Mário sa naoko pozrel do zoznamu hostí a prikývol.

„Užite si noc.“ S úsmevom nám otvoril dvere a my sme vošli do jemne osvetlenej chodby so šatňou, kde sme si odložili kabáty. Do klubu chodia hlavne chlapi z bohatých rodín, ktorí hľadajú ľahkú korisť a majú pocit, že im patrí celý svet, seriózní starší zazobaní páni, ktorí chcú nájsť mladú reprezentatívnu babu. A pretože už nevedia, čo s peniazmi, investujú ich do mladej slečny s pružným telom. Zavítajú sem aj muži, ktorí prídu vypnúť, zabaviť sa a minúť pár centov na predražený alkohol. Dievčatá ako Rafaela a Alica sa vždy cez niekoho prepašujú, rovnako ako my dnes vďaka Erikinmu bývalému priateľovi. Boli sme tu vždy, keď mal Mário zmenu, čo bolo za posledné tri týždne každý víkend.

Na parkete tancovali spotení ľudia. Všimla som si, že Rafa a Alica sa k nim už stihli pojašene pridať.

„Taxík som ti zacvakala, pitie už nechám na chlapov,“ povedala mi Erika do ucha, pretože pri hlasnej hudbe by som ju vôbec nepočula. Vo vzduchu som okrem jej parfumu cítila sladký zápach z dymu, ktorý sa sem-tam objavil na parkete a spolu so svetlami vytvárali perfektnú atmosféru.

Erika ma bez slova opustila a šla za nejakým fešákom, s ktorým si už stihli vymeniť očný kontakt. S krátkym povzdychom som prešla k baru. Mladý, možno osemnásťročný barman ku mne bez zaváhania priskočil a spýtal sa, čo si dám.

„Stačí voda,“ usmiala som sa a snažila sa tváriť sebavedome.

„Iba voda?“ zatváril sa prekvapene, ale bez čakania sa natiehol za pohárom a z chladničky vytiahol nesýtenú minerálku. Chcela som mu povedať, že stačí čistá voda z kohútika, ale nechala som to tak.

„Čo to robíš?“ zjavila sa pri mne namosúrená Erika.

„Objednala som si vodu,“ objasnila som jej dosť jasnú situáciu.

„To si sa nič nenaučila?“

„Erika, prestaň,“ napomenula som ju a odpila si. „Čo sa stalo s tým chalanom, za ktorým si sa tak natešene ponáhľala?“

„Bol to Angličan,“ povzdychla si.

„Potrebuješ prekladateľa?“ rypla som do nej so širokým úsmevom.

„Ha-ha,“ nasilu sa usmiala, „nie a prestaň sa tu nalievat čistou vodou.“

Naschvál som si z nej znova odpila.

„Ach, bože,“ povzdychla si a mrkla na mladého barmana, ktorý nás so záujmom pozoroval a očividne sa skvelo bavil.

„Vodku, prosím.“

„Nevravela si mi náhodou...“

Chcela som si znova rypnúť, ale Erika mi naštvane skočila do reči. „Mám z teba nervy. Prečo aspoň raz nemôžeš počúvať, čo ti hovorím?“

„Pretože naposledy, keď som to urobila, skončila som v uličke s dvoma neznámymi chalanmi a nevedela, kde som, s kým som a ako sa volám, takže na čistú myseľ,“ povedala som, so silným úsmevom som do vzduchu zdvihla pohár s čistou vodou a odpila si.

„Veď som sa ti za to už ospravedlnila a tí chlapi ti aj tak nič nespravili.“

„Lenže mohli.“

Barman položil pred Eriku pohárik s vodkou. „Tak teda na čistú myseľ.“ Bez mihnutia oka ho do seba hodila.

Zasmiala som sa. „Veď som ti vravela, že v klube s tebou už nebudem piť a vieš, že sa viem baviť aj bez alkoholu.“

Prikývla. „Máš pravdu,“ naklonila sa ku mne, „prepáč mi.“

„V pohode, bež baliť chlapov,“ postrčila som ju.

„Pošlem za tebou toho Angličana, ak zo seba vypoťím jednu vetu.“

So smiechom som nad ňou iba pokrútila hlavou, a keď odišla, obrátila som sa späť k baru.

„Zaujímavé,“ uznal barman, ktorý na nás po celý čas civel. „Sestra?“ spýtal sa zvedavo.

„Ha-ha-ha, nie, našťastie, nie,“ smiala som sa. „Podobáme sa na seba?“

„Neviem, ani nie,“ pousmial sa.

Chvíľu sme sa zhovárali, až kým neprišiel k baru nával ľudí a on musel pomôcť kolegyni. Nikolas, ako sa mi predstavil, študoval na hotelovej akadémii a v klube pracoval vďaka otcovi, ktorý mu tú prácu dohodil cez kamaráta.

„Si tu sama?“ spýtal sa ma niekto po anglicky. Obrátila som pohľad za hlasom a zistila, že Erike sa podarilo zložiť zrozumiteľnú vetu v angličtine. Stál predou mnou totiž šuhaj, o ktorého mala pred chvíľou záujem. Dídžej hral práve sladák, takže sme na seba nemuseli kričať.

„Nie, rozprávam sa.“ Uvedomila som si, že Nikolas lieta okolo zákazníkov. „Vlastne hej, som.“

„Môžem ti kúpiť niečo na pitie?“ spýtal sa zdvorilo a zamával na barmanku, ktorá k nám hneď pribehla. Pozrela som na svoj prázdny pohár.

„Pokojne.“

„A čo by si chcela? Vodku, strek, víno či niečo iné?“

„Stačí pomarančový džús.“

„Naozaj?“ zaskočila som ho.

„Áno, nerozumiem, čo je zlé na tom, že chcem mať čistú hlavu.“

Iba sa usmial a barmanke prikázal naliať mi „iba džús“ a sebe biele víno.

„Poslala ma sem tvoja kamarátka.“

„Skutočne?“ tvárila som sa prekvapene.

„Áno, veľmi vtipným spôsobom. Ukázala na teba a povedala go.“

Pri tej predstave som sa krátko zasmiala. „Erika nemá talent na jazyky,“ usmiala som sa. „Mimochodom, som Veronika.“

„Roderik,“ podal mi mohutnú ruku, „teší ma.“

Dídžej pustil druhú pomalú pieseň a on ma potiahol smerom na parket. Bez zaváhania som ho nasledovala. Bol veľmi sympatický. Mal milú tvár, plné pery a krásne veľké modré oči. Tancovali sme spolu na pár skladieb. Pomalých i rýchlych. S privretými očami som sa dala unášať na vlnách rytmu. S uvoľnením som nikdy nemala problém, tanec som vždy milovala. Rada tvrdím, že ho mám v krvi.

„Prepáč, ale na chvíľu si odskočím,“ zakričal mi do ucha.

„V poriadku, idem sa napiť,“ tiež som zakričala a obaja sme sa vybrali iným smerom. V tú chvíľu sa naše cesty rozišli nadobro. Ak by vtedy neodišiel na záchod a ja k baru, všetko by bolo dnes úplne inak.

Prešla som k baru a s Nikolasom sme si vymenili jemné úsmevy. Hneď mi priniesol pohár čistej vody. Na čele som cítila kvapky potu, ktoré mi pomaly stekali po lícach a kvapkali na stôl. Zotrela som si ich chrbtom dlane.

„Ale si sa roztancovala,“ povedal.

„Milujem tanec, už od malička,“ odvetila som so širokým úsmevom.

Nikolasa zavolať druhý zákazník. Hodila som do seba zvyšok pohára, prázdny som ho položila pred seba a obrátila sa tvárou k podniku.

Väčšina ľudí už bola opitá a nechávala sa unášať svojimi skrytými identitami. Aj Rafaela a Alica už ukázali pravé tváre a z baru odišli so svojimi nádejnými partnermi. Všimla

som si Eriku, ktorá sa zašívava v jemne osvetlenom kúte, kde sa zhovárala s dajakým fešákom. Nikolas ma trikrát dvoma prstami poklepal po pleci. Obrátila som sa k nemu a všimla si, ako predo mňa kladie pohár s pomarančovým džúsom. Nechápavo som zvrátila obočie.

„Posiela ti to tamten chlapík,“ švihol hlavou k tmavovlásému mužovi v čiernom tričku a sivom saku, ktorý sedel na opačnej strane baru. Bez hanby sa na mňa pozeral.

„Aha.“

„Nič som ti tam nedal,“ uistil ma s úsmevom.

Úsmev som mu opätovala a pohár chytila do dlane. Vo chvíli, keď som si ho priložila k perám, sa pri mne objavil pán Neznámy.

„Nebojíš sa, že som mu povedal, aby ti tam niečo hodil?“ zakričal mi do ucha. Pokojne som si odpila.

„Nie, poznám ho síce iba pár hodín, ale nemyslím si, že by niečo také spravil,“ odpovedala som mu rovnako hlasno, aby ma zreteľne počul.

„Čudovala by si sa, aké veci sú ľudia schopní spraviť pre peniaze,“ usmial sa. Vyceril na mňa rad dokonale bielych a rovných zubov.

„Napríklad?“

„Nie si trošku mladá na to, aby si chodila do takýchto klubov?“ ignoroval moju otázku.

„A ty si SBS-kár, že sa pýtaš?“ odvrkla som.

S úsmevom čakal, kým odpoviem.

„Čo si myslíš, koľko mám rokov?“

„Osemnásť?“

Iba som sa zasmiala.

„Sedemnásť?“

„Preboha, to hádam nie. Naozaj vyzerám tak mlado?“ zhrozila som sa. „Mám dvadsaťjeden.“

„Aha,“ tentoraz sa rozosmial on, „prepáč mi.“

„Nie,“ pousmiala som sa, „to sa ráta ako kompliment.“

Ak by niekto v tejto chvíli vypol hudbu, vyzerali by sme ako dvaja blázni, ktorí po sebe bezvýznamne hučia.

„Nechcem byť dotieravý, ale nešla by si von? Tu sa nedá ani normálne porozprávať.“

Pokrčila som plecami. „Prečo nie.“

Postavila som sa, pohár nechala na stole a bez toho, aby som si spomenula na Roderika, som kráčala za neznámym mužom. Vôbec nechápem, kde som v tej chvíli nechala rozum. Asi som ho zabudla doma, keď som sa rozhodla opäť prekročiť prah tejto budovy. Ak by som v ten večer nespravila toto zásadné rozhodnutie, ak by som namiesto k baru išla tiež na toaletu, môj život by sa poberal úplne inou cestou. Lenže v ten večer som sa ocitla na rázcestí a vybrala som sa do lesa plného neočakávaných nástrah.

Zobrala som si kabát a on mi pomohol obliecť si ho. Keď sme vyšli von, do líc mi vrazil štiplavý mráz. Úplne som zabudla, aká bola vonku zima. Z úst nám pri dýchaní vychádzali obláčiky bielej pary. Ruky som si strčila hlboko do vreciek a krk zarazila do goliera kabátu. Ticho, ktoré sa rozprestieralo po prázdnych uliciach, sa dalo krájať na malé kúsky.

„Prejdeme sa?“ preťal ho a ja som po prvýkrát zreteľne počula jeho hrubý, ale zároveň príjemný hlas.

Prikývla som. „Vždy takto balíš neznáme dievčatá?“

„Nie,“ spravil prvý krok smerom k pouličnej lampe, „ale zaujala si ma, tak som to skúsil.“

Mlčky som sledovala, ako opatrne kladiem jednu nohu pred druhú. Obávala som sa, že narazím na primrznutú zem a spadnem ako vrece zemiakov.

„Čo študuješ?“ spýtal sa a ruky si tiež vložil do vreciek tmavého kabáta.

„Zdá sa ti, že som študentka?“

„Neviem, tak kde pracuješ?“ pozmenil otázku.

Krátko som sa zasmiala. „Čo chceš vedieť ako prvé?“

„Môžeš ísť po rade.“

„Študujem medzinárodné podnikanie na ekonomickej.“

Bez hanby sa rozosmial. „Môžem ti dať jednu cennú radu?“

„Ak chceš povedať, že je to električková škola, to už dávno viem,“ podráždene som si povzdychla.

„Čože?“ spýtal sa prekvapene a znova sa rozosmial. „Čo to znamená?“

„Že tú školu nedokončí iba ten, koho zrazí električka.“

Jeho smiech zosilnel.

„Nie, chcel som ti povedať, že ak chceš podnikáť, tak podnikaj, neštuduj,“ odvetil, keď zväžnel.

„Nechcem podnikáť,“ priznala som.

„Tak prečo to študuješ?“ tváril sa, že je naozaj úprimne zaskočený.

Pokrčila som plecami. Nemala som chuť rozoberať otcovo podnikanie.

„Vysoké školy na Slovensku nestoja za nič.“

„Nie každý sa narodí do bohatej rodiny a má možnosť študovať na prestížnych školách v zahraničí,“ zatiahla som sarkasticky, „niektorí sa musia k slušnému životu prebojovať.“

Venoval mi dlhý pohľad do očí a jemne sa pousmial. Pod pouličnými lampami som nevedela rozoznať ich farbu.

„A baví ťa to?“ spýtal sa, akoby prepočul moju poznámku.

„Ale áno, ak by ma to nebavilo, neštudovala by som to. A už to dobojujem.“

„Rozumiem. A čo ťa ešte baví?“ vyzvedal.

„Ako to myslíš?“

„Aké máš záujmy,“ zasmial sa na mojej nechápavosti.

„Aha, uf, ani neviem. Nechceš mi najskôr prezradiť tie svoje?“

„Nevieš, aké sú tvoje záujmy? Čo robíš vo voľnom čase?“

„Pracujem, učím sa?“

„A keď nepracuješ alebo sa neučíš?“

„Spím alebo jem,“ uškrnula som sa.

Usmial sa. „Naozaj ťa nič nebaví?“

„Kedysi som tancovala,“ priznala som, „ale odkedy som na vysokej a zarábam si na život v Bratislave, nemám čas.“

„Tancuješ perfektne. Nevedel som od teba odtrhnúť oči.“

Začervenala som sa. Pri predstave, ako ma sleduje, mi nabehla husia koža. Vedela som však, že to neuvidí, pretože noc bola tmavá a líca som mala beztak vyštípané od silného mrazu.

„A predsa svoj voľný čas tráviš dnes v klube.“

„To moja kamarátka,“ povzdychla som si. „Som veľmi ľahko ovplyvniteľný človek a ona vie, ako ma zlomiť.“

„Mal by som sa jej ísť spýtať na tajný recept,“ lišiacky sa usmial, ale vzápätí zvažnel. „Prepáč, ale všimol som si, s kým si prišla. Vôbec sa k tým dievčatám nehodíš.“

„Odkiaľ vieš, že nie som jedna z nich a nemám v pláne vytiahnuť z teba všetky peniaze?“

Nezaskočila som ho. On mňa však áno, keď sa spýtal: „A prečo si si taká istá, že nejaké peniaze mám?“ Znova som sa jemne začervenala. „Prepáč.“

„Také dievča by nepilo čistú vodu a nevypýtalo by si od chlapíka obyčajný pomarančový džús.“

„Celý čas si ma sledoval?“

Prikývol. „Vravel som ti, že som nevedel od teba odtrhnúť pohľad.“

„Možno mám iba iné metódy,“ vrátila som sa k predchá-

dzajúcej téme. Zastal a chytil ma za lakeť. Naklonil sa ku mne tak blízko, že ak by chcel, ľahko by sa nám dotkli pery.

Zahľadel sa mi do očí. Až v tej chvíli som zbadala, že tie jeho sú hnedé. „Povedz mi, že taká nie si.“

Usmiala som sa. „Nie som, a ak by ťa to vôbec zaujímal, volám sa Veronika.“

Rozosmial sa a odtiahol. „Teší ma, som Dominik.“

Prešli sme sa až k nábrežiu Dunaja.

„Prečo sa vlastne kamarátiš s takými babami?“

„Bavím sa iba s Erikou, tou blondínou, ak vieš, ktorú myslím.“

Na znak, že vie, prikývol.

„S tými dvoma sa nebavím. Sú to obyčajné...“ nedokončila som.

„Veď to povedz,“ krátko sa zasmial, „nie som svätý.“

„To je jedno. Nikdy som ich nemala v láske. S Erikou bývam. Ak by sa mi pred výškou neozvala, asi by som aj zabudla, že som niekoho takého poznala.“

„Je to kamarátka z detstva?“

„Spolužiačka zo základnej, ale neboli sme obzvlášť dobré kamarátky.“

„Prečo sa ti teda ozvala?“

„Bývam v malej, svetom zabudnutej dedine, v Bratislave som už od strednej. Ona o tom asi vedela, tak mi napísala a spýtala sa, či tam nejdem aj na výšku.“

„Zaujímavé, neprekáža ti, že ťa len využila?“

„Dominik,“ štuchla som doňho, „čo som na nejakom pohovore?“

„Vlastne áno. Zisťujem, či sa môžeš stať mojou ženou.“

Zasmiala som sa a on sa ku mne hneď pridal.

„Teraz sa spýtam ja.“

Pokrútil hlavou. „Dnes sa pýtam ja, ty budeš klásť otázky nabudúce.“

„Takže sa ešte uvidíme?“ usmiala som sa.

„Nechcela by si?“ pozrel na mňa.

Opätovala som mu pohľad. „Chcela,“ priznala som opatrne.

„Takže si od teba môžem vypýtať telefónne číslo?“

Prikývla som a nadiktovala mu ho. „Ja mám telefón doma, takže ma, prosím, iba prezvoň.“

„Hádám si mi dala dobré číslo,“ povedal a s úsmevom ho vrátil do vrecka nohavíc.

„Zostáva ti len dúfať.“

2. KAPITOLA

V električke sa niekedy cítim ako v čakárni u lekára, ako na stretnutí dôchodcov alebo ako sardinka v konzerve. Dnes mi to najviac pripomínalo čakáreň u doktora. Z každej strany ku mne doliehal suchý kašeľ a smrkanie do už beztak usoplených servítok. Keď si ku mne prisadla pani s malým dieťaťom v náručí, ktoré mi začalo kašľať rovno do tváre, postavila som sa a uvoľnila miesto babičke, ktorú som si ani nevšimla. Tej kašeľ neprekážal a vďačne si sadla.

Pocítila som vibrovanie telefónu a vytiahla ho z bočného vrecka kabelky. Na displeji svietil začiatok esemesky:

Dufam, ze si mi dala...

Bola od Dominika. Neubránila som sa širokému úsmevu, odblokovala telefón a otvorila esemesku, aby som si mohla prečítať zvyšok.

Dufam, ze si mi dala spravne cislo a nepisem niekomu cudziemu. Vlastne aj preto pisem. Si to ty, Veronika? D.

24. 11. 2012 11.30

Kútikmi mi trhalo do ešte širšieho úsmevu, až som sa zaň chcela prefackať.

Sobotňajšie skoré ráno mi až doteraz pripadalo iba ako neuveriteľný sen. Odpísala som mu jednoduché *áno* a ne-dočkavo čakala na odpoveď. O niekoľko sekúnd sa mi rozsvietil displej s uloženým číslom DOMINIK.